

ו' סיון ה'תש"פ 29.5.20

מגזין מס' 578

ערב שבת פרשת נשא/חג השבועות

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

'רגישות' ולא 'רגשנות'

בכל אחד ואחת מאתנו, בתוככי הנפש, שוכנת לה רגישות פנימית אמיתית. אולם מחובתנו להזכיר לעצמנו בכל יום, ומה טוב כמה פעמים ביום, אשר: גבול דק מפריד בין מעלת תכונת ה'רגישות' (- המאפשרת הבחנה דקה בין טוב לרע בין אמת לשקר), לחסרון מגרעת ה'רגשנות' (שענינה בכיינות וכעסים...).

ומוכן בפשיטות כי תכונת ה'רגישות' רב כוחה לחזק את בריאות נפשנו, שהרי מעשיו הטובים של האדם - אלה הראויים באמת לשמם - אינם אלא אותם מעשים אשר חדורים הם ומוארים במעלת ה'רגישות'.

ואם כן, על מנת לשפר את איכות חיינו על ידי מיהור ה'אוויר לנשימה', ראוי למסור את נפשנו ממש על שמירת ה'רגישות' הטהורה שבתוכנו, לנקותה מסיגי ה'רגשנות' האנוכית העיוורת והמזיקה...!!!

ומכיון שהזמן כל כך יקר, שהרי בני חלוף אנו, וכפתגם 'כל יום שעובר הוא אבידה שאינה חוזרת', הרי שאין למסמס יום שלם מבלי שנכניס בו איזו עבודה פנימית בחינוך עצמנו (במכל שכן מהאבידה שבפספוס כל רגע ורגע שחולף סתם כך...).

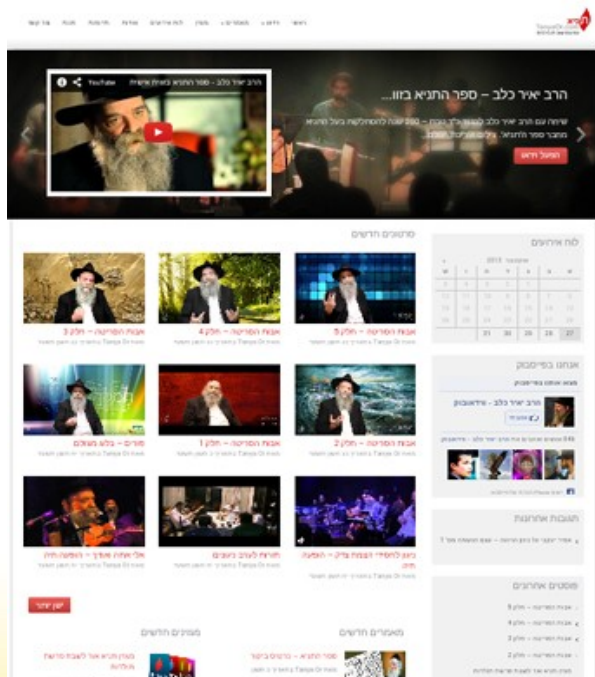
ובפרט בימי ההכנה לזמן מתן תורתנו - פשוט הוא כי אין לבזבז זמן כה יקר על מריבות וכדומה, כי אם לנצלו ככל האפשר לענינים ראויים חדורי רגישות.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: השבוע, בשל חג השבועות, יוקדם השיעור עם הרב יאיר כלב ליום רביעי ד' סיון 27.5.20 בשעה 20:30. השיעור הדיגיטלי יועבר בשידור חי בדף הפייסבוק של עמותת תניא ובזום. לאחר השידור החי השיעור מועלה ליוטיוב ולאתרנו:

WWW.TANYAOR.COM

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

חג-השבועות

זמן מתן תורתנו - היום בו בוטלה המחיצה בין שמים וארץ. ביום זה קיבל עם ישראל (לדורותיו) את תורת ה' שתכליתה "לעשות שלום" בין עליונים (פמליא של מעלה - רוחניות) ותחתונים (פמליא של מטה - גשמיות).

ערב החג

להתיר את הבישול ביום שישי, לקראת השבת. העירוב נערך בערב החג ובאמצעותו מותר להכין מזון טרי (בדרכים המותרות ביום טוב - באמצעות הדלקת אש מאש וכדומה) עבור השבת.

עבור העירוב יש להכין מזון מבושל (בשר או דגים בנפח של 27 סמ"ק) וכן לחם או חלה. יש לשמור את העירוב עד לאחר סיום הבישולים לשבת.

כשמניח את העירוב, מברך: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וציונו, על מצות עירוב". ואחר כך יאמר את הנוסח שתקנו חז"ל בלשון ארמית, ואם אינו מבין בלשון ארמית, יאמר את הנוסח שבלשון הקודש, כדלהלן:

נוסח העירוב בארמית: "בדין עירובא, יהא שרי לנא לאפווי, ולבשולי, ולאדלוקי שרגא, ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת".

נוסח העירוב בלשון הקודש: "בזה העירוב, יהיה מותר לנו לאפות, ולבשל, ולהדליק את הנר, ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת".

אחרי ביצוע העירוב, ניתן להכין מאכלים לשבת. יש לוודא שהמזון מוכן לגמרי בטרם תיכנס השבת.

בערב חג השבועות יש להתבונן בענין הקדמת 'נעשה לנשמע' (היינו בענין החשיבות המכרעת של קיום התורה והמצוות בפועל ממש - דוקא הקיום המעשי הוא המבטא את התקשרות האדם העצמית שלמעלה מטעם ודעת), התבוננות מתאימה אשר תביא לידי פועל; ואף שיום זה הוא ערב יום טוב, שלעתים, כבערב שבת, ישנן 'מניעות' והתגברות של 'דינים', הרי ידועה תורת אדמו"ר מוהרי"צ: שבחג השבועות, ועל דרך זה בערב (אשר הוא מעין) חג השבועות, אין שליטה כל כך להצד שכנגד. אשר על כן זהו זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה (לשון הוראה) והעבודה (עבודת התפילה וקיום המצוות בפועל).

ביום זה יש להוסיף בג' הקווין: תורה, עבודה וגמילות חסדים - הוספה מיוחדת באופן של "פתיחה חדשה".

הרגילים בנתינת צדקה בכל יום - יתנו בערב חג גם בעד חג השבועות (כבכל ערב שבת קודש וערב יום טוב). מצוה להסתפר ולטבול לכבוד החג.

עירוב תבשילין

כאשר יום השבת חל מיד לאחר יום טוב כבקביעות של שנה זו, עלינו לערוך "עירוב תבשילין" על מנת

הדלקת הנרות

מדליקים נרות 'יום טוב' לפני כניסת חג השבועות (בזמן המצויין בטבלה שבסוף המגזין) ומברכים שתי ברכות (למנהגנו – אחר ההדלקה, כבשבת): **"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של יום טוב"**. וברכת 'שהחיינו' – **"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה"**.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לפרסם המנהג שכל אשה ובת (מגיל 3, זמן תחילת החינוך) תדלקנה נרות שבת ויום טוב.

ערב חג השבועות

ממתנינים לתפילת ערבית של חג עד לאחר צאת הכוכבים, כדי לוודא כי הושלמו 49 ימי ספירת העומר, שנאמר **"שבע שבתות (שבועות) תמימות תהינה"**.

החלטות טובות: "חג השבועות הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה ביראת שמים, וכן להתעסק בתשובה בהנוגע לתורה באין מפריע משטן המקטרג, כדוגמת זמן התקיעות בראש השנה ויום הקדוש של צום הכיפורים" (**'היום יום' ד' סיון**).

תיקון ליל שבועות:

נהגו כל ישראל (הגברים) להישאר ערים בליל שבועות ולומר 'תיקון' כנדפס. מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום.

הכריז אדמו"ר מוהרש"ב: **"יש תחת ידי כתב יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה, שיזכה לכתר תורה"**.

בוקר חג השבועות

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות השחר, נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות.

לאחר מכן, כשעלה השחר בוודאות, אין לומדים עד שמברכים ברכות התורה. נוטלים ידיים, ומברכים כל ברכות השחר: **"על נטילת ידיים"**; **"אשר יצר"**; **"אלוקי נשמה"**; הברכות הקצרות, **"המעביר שינה"** ו"ברכות התורה". טוב לישון מעט קודם תפילת שחרית, כדי שיהיה אפשר להתפלל בכוונה.

עשרת הדיברות

מאז קיבל עם ישראל לפני למעלה מ-3000 שנה את התורה על הר סיני ועד ימינו אלה, קוראים בחג השבועות מידי שנה בבתי הכנסת בשחרית מתוך ספר התורה את סיפור מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדיברות. בשעת קריאת עשרת הדיברות עומדים כל הנוכחים על רגליהם ופניהם כנגד ספר התורה. ואמרו חז"ל כי שמיעת עשרת הדיברות בשבועות נחשבת לנו **כאילו עומדים אנו מול הר סיני, כאיש אחד בלב אחד**, ושומעים כבשעת מתן תורה את עשרת הדיברות מפי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לחזק את מנהג ישראל לכנס בבית הכנסת בחג השבועות את כולם: **גברים, נשים, ילדים ואף טף**, כדי שישמעו כולם את קריאת עשרת הדיברות. מובא במדרש כי לילדי ישראל מעמד מיוחד בחג השבועות, באשר בזכותם ניתנה התורה לעם ישראל.

במעמד הר סיני התחייבו בני ישראל על חינוך הילדים בדרכי התורה, באומרים: **"בנינו ערבים בעדנו"**. דוקא חינוך הילדים בכל דור ודור ברוח 'ישראל סבא', הוא שמבטיח את קיום ושמירת התורה והמצוות בעם ישראל לדורי דורות עד ביאת המשיח.

אכילת מאכלי חלב

בחג השבועות נוהגים לאכול מאכלי חלב, כנגד 'שתי הלחם' שהקריבו בחג בבית המקדש – כיכר לחלב, כיכר

תניא: לימוד השיעור היומי בספר התניא כפי שנחלק לכל ימות השנה (נדפס בספרי התניא).

בשיחותיו מבאר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו בהרחבה שייכותם של שעורי תומש, תהילים ותניא לחג השבועות:

חומש – בחג השבועות ניתנה לנו תורת ה' על ידי **משה רבנו**.

תהילים – חג השבועות הוא יום ההולדת ויום ההסתלקות (הילולא) של **דוד המלך** נעים זמירות ישראל, מחבר ספר תהילים.

תניא – חג השבועות הוא יום הסתלקותו של מייסד תורת החסידות הכללית, הוא **הבעל שם טוב** הקדוש, שתורתו נתגלתה בהבנה והשגה בספר התניא – 'התורה שבכתב' (ספר היסוד) של שיטת חב"ד.

"אדמו"ר הריי"צ (הרבי הקודם) היה נוהג לברך לפני חג השבועות – **"שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות"**. "שמחה" – משום ששמירת התורה כרוכה בריבוי נסיונות, והשמחה נוסכת כוחות להתגבר על הקשיים. **"פנימיות"** – שקיום התורה והמצוות יהיה חדור ומואר בחיותן של רגשות הלב הפנימיים.

לבשר. טעם נוסף, משום שדברי תורה נמשלו לדבש וחלב. ועוד טעם, מפני שמיד לאחר קבלת התורה (שניתנה בשבת) אכלו בני ישראל רק מאכלי חלב, משום שלא הספיקו עדיין ללמוד דיני השחיטה והכשרות המפורטים בתורה שזה עתה קיבלו.

בשחרית אחר הקידוש נוהגים לברך על 'מזונות' ולאכול מאכלי חלב (אך לא גבינה קשה ביותר) ומברכים ברכה אחרונה. לאחר שממתינים שעה אחת, נוטלים ידים ומברכים על הפת ואוכלים סעודת יום טוב. סעודה זו כוללת בשר ויין – ככתוב לנאמר בתורה "ושמחת בחגך", והרי אמרו חז"ל "אין שמחה אלא בבשר ויין".

חיזוק תקנת שיעורי חת"ת

חג השבועות הוא זמן מסוגל לחיזוק תקנת אדמו"ר הריי"צ, הוא הלימוד היומי של שיעורי החת"ת (חומש, תהילים, תניא) השווים לכל נפש.

חומש: לימוד השיעור היומי בפרשת השבוע עם פירוש רש"י (ביום א' – עד 'שני', ביום ב' עד 'שלישי' וכו').

תהילים: אמירת השיעור היומי בספר תהילים כפי שנחלק לימי החודש (בסיום תפילת שחרית).

הסתלקות הבעל שם טוב – ביום הרביעי א' דחג השבועות (שנת) תק"ך ומנוחתו כבוד (=קבורתו) במעזיבוש. אדמו"ר הזקן אמר על זה – יום ד' כ' בכסלו (שנת) תקנ"ט בפעטערבורג – "ביום הרביעי נטלו (כלומר נסתלקו) – על משקל "נטלו" שנאמר לגבי הבריאה) המאורות".

(על פי 'היום יום' ו' סיון)

הסיפור השבועי

ההבטחה קוימה

ידעה גבול. הוא האיר פנים לחסיד שבא ממרחקים, קיבלו בחום ובלבביות, ואמר לו: "יודע אתה כי אנו רגילים לחוג את חג השבועות בכל שנה ברוב עם הדרת מלך. בואך לכאן חשוב לפניי כמו אותם מאות חסידים שהיו באים אליי לרימנוב".

ואז הוסיף ואמר משפט שהפעים את רוחו של רבי משה והדהד באוזניו כל ימיו: "כאות להערכתי", המתיק הרבי סוד, "אשלם לך על כך בזה ובבא!".

שנים רבות חלפו. רבי מנחם מענדל מרימנוב נסתלק והשיב את נשמתו הטהורה ליוצרה. את נזר הנשיאות נשא עתה תלמידו וממשיכו, רבי צבי הירש מרימנוב. יום אחד פקד את מעונו אחד מחסידיו, שהתגורר בעיר דוקלה, והשיח לפי תומו כי בשבת האחרונה שהה בקהילתם רבי משה מסמבור. הוא הוסיף, כי רבי משה בא לגייס תרומות, בעקבות מצוקה כלכלית כבדה שפקדה את חצרו.

למשמע הדברים נדרך רבי צבי הירש ופניו הרצינו. הוא הורה למשמשיו להכין מייד עגלה, שכן רצונו לנסוע לדוקלה לקבל את פני הצדיק מסמבור.

הגבאים הביטו זה בזה בחמיצות. כבודו של רבם היה יקר בעיניהם, והם לא התלהבו מהרעיון שרבים הדגול יבוא אל רבי משה כתלמיד היוצא להקביל את פני רבו. שמו של רבי צבי הירש יצא בכל הארץ, ואילו רבי משה הוא משומעי לקחו ומתלמידיו. האם ראוי שהצדיק יטריח את עצמו למען התלמיד?

הגבאים ניסו להשתמט, בתואנה כי אינם מצליחים להשיג עגלה פנויה. "אין עגלה? נצא ברגל!", דחה רבי צבי הירש את דבריהם. במהרה הושגה עגלה, ורבי צבי הירש יצא לדרך.

האברך התהלך בחדרו אנה ואנה בסערת נפש. הידיעה שקיבל הסעירה את רוחו. רבו האהוב, הצדיק רבי מנחם מענדל מרימנוב, ייעדר מבית מדרשו ומעירו בחג השבועות. והוא, רבי משה מסמבור, החסיד הנאמן, לא ידע מרגוע לנפשו. הדאגה לשלום רבו נמהלה עתה בצער אישי גדול.

זה זמן רבי מנחם מענדל חש שלא בטוב. בשל כך נאלץ לעזוב את משכנו ולנדוד למעינות מרפא בהונגריה. ההחלמה התארכה זמן רב מעבר למתוכנן. החסידים התאכזבו מרה למשמע הבשורה כי רבם יחגוג את חג מתן תורה הרחק מהם, במקום זר ובלי שיהיה מוקף בחסידיו. ואולם רבי משה לא אבה להשלים עם הגזירה. שנים רבות הוא נוהג מדי שנה בשנה לכתת את רגליו בעונת הקציר לעיר רימנוב. הדרך ארוכה, אך רגליו קלות. לבו מתרונן והומה מהתשוקה להסתופף בחג השבועות במחיצת רבו.

היכן תספוג עכשיו נשמתו את התרוממות הרוח שלה היא נכספת בכל שנה בהיכלו של הרבי? כיצד יחמיצו אוזניו את נעימת ה'אקדמות' משובבת הנפש הנשמעת מפי רבו? ובעיקר, אין הוא מסוגל להעלות על דעתו לחוות את רגעי הדבקות הנעלים של שמיעת עשרת הדיברות שלא בארבע אמותיו של הצדיק.

אחרי זמן מה של חיבוטי נפש גמלה בלבו ההחלטה. הוא קם ועשה מעשה: שכר עגלה, נפרד לשלום מבני משפחתו, ויצא למסע הארוך לכיוון הונגריה. יהיה הרבי היכן שיהיה – הוא, תלמידו הנאמן, נכרך אחריו ודבק בו. ככל שעזה היתה אהבתו של רבי משה לרבו, כך כמים הפנים לפנים התעצמה חיבתו של רבי מנחם מענדל לתלמידו האהוב והמסור. שמחתו על בואו הפתאומי לא

פנה אל הצדיק מסמבור כדי להיפרד ממנו לשלום. השניים החליפו ביניהם מילים חמות, ואז החווה רבי צבי הירש לעבר ערימת הכסף שכיסתה את השולחן, והפטיר: "הרי זה שלכם!"

ארשת הפתעה עלתה על פני רבי משה מסמבור. זו התחלפה במהירות להבעת הקלה גדולה. הוא הודה בהתרגשות לרבי צבי הירש, ואז סיפר לרבי צבי הירש את אשר אירע שנים רבות קודם לכן, עם מורו ורבו רבי מנחם מענדל מרימנוב.

"אביכם הבטיח לגמול לי על ביקורי אצלו בעולם הזה ובעולם הבא", אמר, "והנה את הבטחת התגמול בעולם הזה קיימתם אתם!"

(על-פי 'כהן גדול משרת')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

בואו של רבי צבי הירש לדוקלה עשה כנפיים במהירות, והמונים צבאו על משכנו של האורח הדגול. יהודים רבים נהרו לחלות את פניו, בידיהם פתקאות ו'פדיונות' ובפיהם תחינות ובקשות. איש איש ותלאותיו, צרותיו ומצוקותיו.

רבי צבי הירש ישב מבוקר ועד ליל וקיבל את מבקשי הברכות. הרעיף עליהם ברכות ודברי נוחם ועידוד, והביא מזור ומרפא לנפשות הדוויות. זה ביקש בריאות, חברו שידוך לבת, השלישי פרנסה והרביעי פתיחת הלב לעבודת הבורא. ככל שחלפו השעות גבהה על שולחנו ערימת המטבעות שניתנו לו כ'פדיון'. באישון לילה, כשאחרון הפונים עזב את המקום, הצטבר הון רב על שולחנו.

סוף סוף יכול היה רבי צבי הירש לקום מכיסאו. הוא

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרכיב. עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נשא

עד 50): 8,580 נפש.

תפקידם של בני גרשון

שלוש רמות קדושה - זו למעלה מזו

חניית בני ישראל במדבר היתה מסודרת בשלושה מחנות בהתאם לשלוש רמות קדושה שונות. הקדושה העליונה ביותר שרתה בעזרת המשכן (החצר), קדושה פחותה ממנה במחנה הלויים, ולמטה מכולן במחנה כלל ישראל. עם הקמת המשכן והשראת הקדושה עליו ועל ישראל, מצוה הקב"ה את משה להרחיק את הטמאים מאזורי הקדושה: על המצורעים לצאת אל מחוץ לשלושת המחנות; הזבים רשאים לשהות במחנה ישראל, אך אסורה עליהם הכניסה למחנה הלויים; ואילו הטמאים (טמאי מת) רשאים להיכנס גם למחנה לוויה אך לא אל חצר המשכן.

דיני הגזל ונשבע לשקר

הגזל את חברו ונשבע לשקר בבית הדין נקרא מועל בה', שהרי מלבד עבירת הגזל גם נשבע לשקר. לאחר שהודה על מעשהו הרע, עליו להחזיר את גזילתו בתוספת חמישית (עשרים אחוז) ולהביא קרבן אשם לכפרת חטאו. אם הנגזל אינו בין החיים ולא השאיר יורשים, יביא הגזל את דמי הגזילה לכהן המשרת במשמר אותו יום.

פרשת סוטה

אשה שבעלה מקנא לה וחושד בה כי היא מתרועעת עם גבר זר, עליו להתרות בה לבל תתייחד עמו. ובאם עוברת האשה על הזהרתו וראו אותה אנשים מתייחדת עם האיש הזר אלא שאין ידוע מה באמת קרה ביניהם - חל עליה

בסופה של הפרשה הקודמת, פרשת במדבר, תארה התורה את תפקידי בני קהת, הראשונה משלושת משפחות שבט הלוי. פרשתנו, פרשת נשא, פותחת בתפקידי משמרת בני גרשון, המשפחה השניה משבט הלוי, אשר ישאו במסעות בני ישראל במדבר את היריעות המקיפות את המשכן ואת אלו הסוככות עליו, וכן ישאו את קלעי החצר ואת מסך שער החצר. כמו כן קובעת התורה כי איתמר בן אהרן הכהן יהיה האחראי על עבודת משמרת הגרשוני.

תפקידם של בני מררי

משמרת בני מררי, משפחת הלויים השלישית, מופקדים על נשיאת קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו ואדניו, וכן עמודי החצר ואדניהם ויתדותיהם ומיתריהם ואביזריהם. גם הם, כבני גרשון, פועלים תחת ידו של איתמר הכהן. [על משמרת בני קהת (שכאמור זכו בתפקיד הבכיר של נשיאת כלי הקודש) הופקד אלעזר הכהן שהוכתר גם בתואר 'נשיא נשיאי משפחות הלוי', והוא שימלא את מקום אביו הכהן הגדול לאחר פטירתו].

מפקד כל נושאי המשכן וכליו

משה מצווה לערוך מפקד נוסף - הפעם הוא מונה את כל הגברים בני שבט לוי מבני 30 עד 50, הם אנשי משמרות נשיאת המשכן. ואלו תוצאות המפקד: משפחת קהת: 2,750; משפחת גרשון: 2,630; משפחת מררי: 3,200; מספרם הכולל של בני שבט לוי העובדים (מגיל 30

את ראשו בפתח אוהל מועד וישרוף משערותיו באש המבשלת את בשר השלמים. לבסוף יטול הכהן את זרוע האייל המבושלת וכן חלת מצה ורקיק מצה, ויניחם בכף יד הנזיר ויניפם לפני ה'. מעתה מותר הנזיר בשתיית יין ככל האדם.

ברכת כהנים

ה' מצוה את משה לומר לאהרן ולבניו כי ניתן להם (לכהנים לדורותיהם) כח מיוחד מאת ה' לברך את בני ישראל. וזהו נוסח ברכתם: "יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

נדבת הנשיאים וקרבתיהם

במשך שבעה ימים (שבעת ימי המילואים) מעמיד משה מידי יום את המשכן ומפרקו. וכך, חוזר הדבר ונשנה, עד אשר ביום השמיני, בא' בניסן, משאך מסיים משה רבנו להעמידו שורה סוף סוף השכינה על המשכן. אזי הוא מקדשו ומושחו בשמן משחת קודש.

עתה מביאים נדבתם נשיאי שניים עשר השבטים: שש עגלות ושניים עשר שוורים. על פי ציווי ה' מקבל משה את נדבתם ומעבירה ללויים לצורך נשיאת המשכן. שתי עגלות רתומות לארבעה פרים ניתנות למשפחת גרשון נושאי היריעות וכו', וארבע עגלות רתומות לששה פרים ניתנות למשפחת מררי (בהתאם למשאם הכבד – קרשי המשכן).

בני קהת המופקדים על נשיאת כלי הקודש אינם מקבלים עגלות, משום שמפאת קדושתם נישאים הכלים על כתפיהם.

מלבד מתנותיהם, מקריבים מידי יום נשיאי העדה קרבנות לחנוכת המזבח. בזה אחר זה, במשך 12 יום, מביאים שניים עשר נשיאי השבטים (בכל יום נשיא אחר) את תרומת קרבנותיהם הזהה: לקרבן עולה – קערת כסף ומזרק כסף מלאים בסולת משומנת למנחה, כף זהב אחת

דין 'סוטה', ועל הבעל להביאה אל הכהן לבירור ענינה התורה מצוה כי על הסוטה להביא קרבן מנחה מקמח שעורים ולהתייצב בפני הכהן. לאחר הקרבת המנחה, יטול הכהן מים מהכיור שבעזרה בכלי חרס, יערב בהם מעפר חצר המשכן וימחוק את פסוקי פרשת סוטה אל תוך המים הקדושים. קודם שישקוה מן המים יזהיר הכהן את האשה כי עליה להודות על חטאה, או שתישבע כי נקיה היא. בחרה האשה להישבע ולא להודות, ישקה אותה הכהן מן המים המאררים לבירור מצבה. אם חטאה – יבואו המים בבטנה וירכה והיא תמות במיתה משונה. ובאם נקיה היא ולא חטאה – יבואו בה המים האלו לברכה, להיטיב פוריותה. ומבטיחה התורה כי מעתה תהינה לידותיה קלות וצאצאיה נאים ויראי שמים.

דיני הנזיר

איש או אשה הנודרים כי יינזרו מיין, אסורים עליהם מעתה כל התוצרים הבאים מן הכרם – מלבד שאסורה עליהם שתיית היין, השיכר והחומץ, אסורים הם גם באכילת הענבים בעודם לחים או כשהם יבשים, וכן החרצנים והזגים כל ימי תקופת הנזירות שנטלו על עצמם (אם לא הזכירו זמן, תמשך נזירותם 30 יום, משך הזמן הקצר ביותר לענין נזירות). כמו כן אסורים עליהם התגלחת וטומאת המת, ואין הם מותרים להיטמא אף לקרוביהם ממדריגה ראשונה, כל ימי נזירותם.

אם בכל זאת נטמא הנזיר למת בשגגה או באונס, אזי פסקה נזירותו ועליו לטבול לטהרתו. וביום השביעי מיום טבילתו (טהרתו) יגלח ראשו, ולמחרת, ביום השמיני, יביא שני תורים או בני יונה לקרבן חטאת ועולה וכן כבש בן שנתו לאשם נזיר. ומעתה יתחיל למנות מחדש את ימי נזירותו. כאשר ישלים הוא את ימי נזירותו, יביא הנזיר כבש בן שנה לעולה, כבשה בת שנתה לחטאת, אייל לשלמים ומנחת מצות. לאחר הקרבת קרבנותיו יגלח הוא

מלאה קטורת, פר אחד, איל אחד, כבש בן שנה אחד; התגלות ה' אל משה
לקרבן חטאת – שעיר עיזים אחד; לקרבן שלמים – שני בסיום הפרשה, מספרת התורה על התגלות ה' אל משה
פריים, חמשה אילים, חמישה גדיים וחמשה כבשים בני לאחר הקמת המשכן. משה שומע את קול האלוקים מדבר
שנה. עתה מפרטת התורה את שמות הנשיאים וסדר מתוך האוהל מעל הכפורת, יוצא מבין שני הכרובים
הקרבתם. שבקודש הקודשים.

לכבס את לבושי הנפש

ערב חג השבועות תקנ"ז אמר רבינו הזקן' (בעל התניא) תורה: **"וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם"** - זהו מלמעלה, אבל **"וכבסו שמלותם"** - זה צריך לעשות בכוחות עצמאיים. זה היה כל ה'תורה'. וביאר ה"צמח צדק": **"וקדשתם"** - נאמר למשה, ואתפשטותא דמשה (צדיקי האמת, יחידי סגולה) בכל דרא ודרא (שבכל דור ודור) - והם באפשרותם לקדש את היום והמחר; אך נוסף לזאת צריך **"וכבסו שמלותם"** - לבושי מחשבה דבור ומעשה, וזאת צריך לעשות (כל אחד ואחת מישראל) בכוחות עצמאיים.
(על פי 'היום יום' ה' סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

ההוראה הנלמדת מפסוק זה לכל הדורות, כהכנה לקראת קבלת התורה בעבודה הפנימית, כוללת בתוכה שני ענינים:

א. וקדשתם היום ומחר - היא פעולת הצדיקים שבכל דור ודור, המעוררים את העם לקדש עצמם בהווה ("היום") ולחזק אמונתם בביאת המשיח ("מחר"). מלאכתם זו של שלוחי ה' אלה ה'דומים לבוראם', להשפיע אלוקות בעולם - היא לגבינו בבחינת השפעה הבאה מלמעלה למטה. והעבודה הנדרשת מאתנו בזה היא ההתקשרות האמיצה לתורתם והדרכותיהם של ה"אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא" (התפשטותו של משה רבנו אשר בכל דור ודור).

ב. וכבסו שמלתם - אמנם בכך אין די. דרושה גם העבודה "לכבס" לבושי הנפש בדרך מלמטה למעלה. מלאכת הניקוי והטיהור של מחשבותינו, דיבורינו ומעשינו בפועל ממש אינה יכולה להתבצע כי אם בעבודה בכוחות עצמנו, ובזה אין להסתמך אפילו על ה'משה' שבדור.

אין זו אלא רוח-שטות בלבד

נקודות בעיבוד קל על פרשת השבוע מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לו היה יהודי מרגיש את משמעותם האמיתית של החטא והעוון, ועד כמה מרחיקו החטא ממקור הקדושה – לא היה חוטא בשום אופן.

"איש איש כי תשטה אשתו" (במדבר ה,יב)

על הפסוק: "איש איש כי תשטה אשתו", הפותח בפרשתנו את דיני האשה שסטתה מדרכי הצניעות, דורשים חז"ל: "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" (הביטוי "תשטה" כולל גם משמעות של 'סטייה' מדרך הישר וגם משמעות של 'שטות', ויש קשר בין השתיים).

מאמר חז"ל זה מעניק הסבר לתופעה שלכאורה היא תמוהה: כל יהודי, יהיה מי שיהיה, חש בתוך נפשו קשר עמוק של אהבה להקב"ה. הוא יבחר ללא היסוס למסור את נפשו על קידוש השם ולא לעבוד עבודה זרה. כיצד ייתכן אפוא שיהודי יעבור עבירה, המפרידה ומרחיקה אותו מהקב"ה? איך קורה שהוא מתיר לעצמו לעשות מעשה העומד בסתירה לאמונתו הפנימית?

רוח זרה

התשובה היא, ש"נכנס בו רוח שטות". השתלטה עליו רוח זרה, רוח של שטות, שכיסתה על האמונה שבלבו. היא גרמה לו שלא לחוש את החומרה שבמעשהו, את הפירוד מהקב"ה שנגרם על ידי החטא. אילו אכן היה מרגיש את משמעותו האמיתית של חטא ועוון ואת העובדה שהחטא מרחיקו ממקור הקדושה – לא היה חוטא בשום אופן.

מהי אותה 'רוח שטות'? – זו התאוה. המשיכה של הגשמיות והחומריות, גורמת לאדם לאבד את התחושה הרוחנית ואת הרגישות לדבקותו בקב"ה. הוא משלה את עצמו שלא קרה דבר ושעל אף החטא הוא נשאר קרוב

אל ה'. התאוה מסתירה ממנו את האמת, שכל חטא, אפילו חטא קטן, פוגם בקשר שלו אל הקב"ה.

טוב בפנימיותו

מצד שני, מאחר שעיקרו של החטא הוא אותה 'רוח שטות' שמכסה על האמת, הרי שגם אם האדם חוטא, אין פירוש הדבר שהוא עצמו רע. להפך, בתוך תוכו הוא טוב, דבק בקב"ה ואינו רוצה לחטוא, אלא שהשתלטה עליו 'רוח שטות' והיא שגרמה לו לעבור עבירה. החטא הוא דבר זר לו ואינו חלק ממנו.

היבט זה על ענין החטא אנו לומדים מהפסוק "כי תשטה אשתו", ואין זה מקרי. יש קשר מהותי בין הנושא הכללי של חטא ועוון לבין חטאה של אשה שסטתה תחת בעלה.

עם ישראל כאשה

הקשר בין הקב"ה לעם ישראל נמשל לא אחת לקשר שבין איש לאשתו – הקב"ה הוא ה'איש' וכנסת ישראל היא ה'אשה'. כשיהודי חוטא אפוא לקב"ה, הרי הוא כמו אשה שפונה עורף לבעלה; כמו אותה אשה שסטתה. ועל כן דוקא המקרה של אשה שסטתה הוא המקום שבו התורה רואה לנכון ללמדנו את מהותו של החטא.

הקשר עם האשה שסטתה מלמד אותנו גם צד חיובי. סוטה אינה אשה שחטאה בוודאות, אלא רק הביאה את עצמה לידי חשד, והתורה מבטיחה, שאם תימצא טהורה – "וניקתה ונזרעה זרע". כך גם יהודי – אף על פי שחטא, הרי בפנימיות לבבו נשאר דבוק בקב"ה, וסוף כל סוף יעשה תשובה, כי לא יידח ממנו נידח.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'ליקוטי שיחות', כרך ב')

חסידות על הפרשה נשא

החובה להשפיע שם הפרשה: נשא

ההוראה בעבודת ה' משם פרשתנו:

כל יהודי חייב להיות בבחינת 'הרמה', עליו להיות לא רק 'מקבל' אלא גם 'משפיע'. שכן כל אחד ואחד, מבלי הבט על מעמדו ומצבו הרוחני, מסוגל להשפיע על אחרים לפחות בענין מסויים. וכשם שגם העני בישראל חייב לקיים מצות צדקה לפי ערכו ויכולתו, כך גם ה'עני ואביון' ברוחניות חייב לתת ולהשפיע למי שנמצא בדרגה פחותה משלו.

(ה'תוועדויות' תשמ"ו כרך ג', עמ' 585)

תכלית הכוונה - "עשה טוב" "נשא את ראש בני גרשון גם הם" כמו שציוויתך על בני קהת (רש"י)

גרשון היה הבכור, ואף על פ כן מקדים הכתוב את בני קהת; מדוע?

גרשון - רומז לעבודה של גירוש ודחיית הרע, "סור מרע".

קהת - רומז לאסיפה וקיבוץ של מצוות ומעשים טובים, "עשה טוב" (קהת מלשון "ולו יקהת עמים", שפירושו "אסיפת העמים").

וזהו שגרשון נולד לפני קהת, כי סדר העבודה הוא "סור מרע" ואחר כך "עשה טוב", וכמשל הכנת ארמון לדירת המלך, שבתחילה מנקים אותו מן הלכלוך ("סור מרע") ורק לאחר מכן מכניסים לתוכו כלים נאים ("עשה טוב").

ובכל זאת הקדים הכתוב את בני קהת, שכן "סור מרע" הוא רק הכנה ל"עשה טוב", אמנם מבחינת

תכלית הכוונה - "עשה טוב" קודם.

(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

הדיבור בתורה מגרש את הרע זאת עבודת משפחת בני הגרשוני... ומשמרתם ביד איתמר (ד,כח)

גרשון - מלשון גירוש, רומז לגירוש והרחקת הרע.
איתמר - רומז לדיבור בדברי תורה (איתמר מלשון דיבור, כמו 'איתמר' בגמרא).

לפי זה מובן הקשר בין בני גרשון לאיתמר, שכן הדיבור בתורה מפריד את הרע מהטוב ו'מגרש' אותו. שהרי בכל דבר גשמי יש תערובת של טוב ורע, וכאשר יהודי פוסק הלכה על-פי תורה ואומר על דבר מסויים שהוא כשר, הוא מפריד בכך את הרע שבו ומרחיקו.
(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

המאור שבתורה מחזירו למוטב ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש (ה', י"ז)

מים - "אין מים אלא תורה".

מים קדושים - רומזים לפנימיות התורה, תורת החסידות.

"ולקח הכהן מים קדושים" - על ה"כהן" להשקות את הנפש החוטאת במעיינות פנימיות התורה, שכן "המאור שבה (רמז לסודות החכמה) מחזירו למוטב".

"בכלי חרש" - (שבשעה שכלי החרס נטמא אין דרך לטהרו ולתקנו אלא "שבירתו היא תקנתו") יש להפיץ את מעיינות החסידות גם ב"חוצה" (בחינת 'חוץ' לקדושה), ועד ל"חוצה" כזה (שאין תקנתו אלא בשבירה) שאין "חוצה" למטה ממנה.

(לקוטי שיחות כרך ד')

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
שיעורים מצולמים, נגונים ושידורים חיים.

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפש

חג שמח ושבת שלום!!!

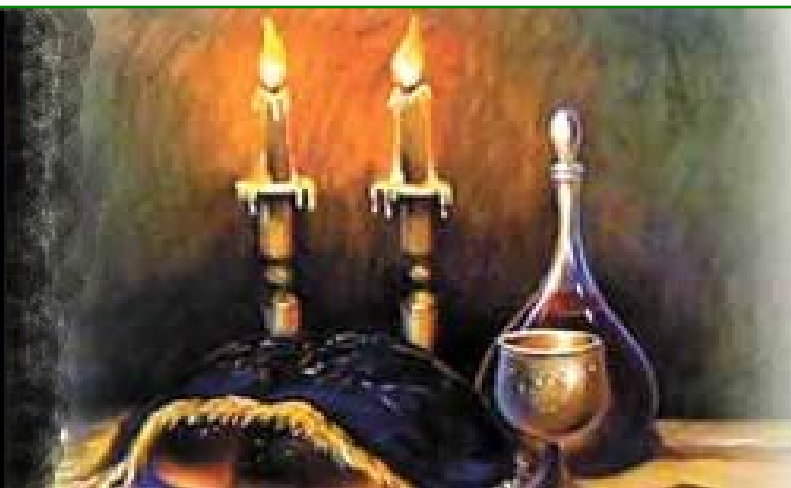
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השב	כניסת השבת	כניסת החג	עיר (שעון קיץ)
20:21	19:03	19:02	י-ם
20:23	19:18	19:17	ת"א
20:25	19:11	19:10	חיפה
20:21	19:08	19:07	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון